

בש"פ 5729/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5729/15

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בירושלים (כב' השופט ע' כהן) בעמ"ת 41481-08-15
מיום 20.8.2015

בשם המבקש: עו"ד יעקב קמר

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ע' כהן) אשר קיבל את ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' שניידר) שהורה על שחרור המבקש לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

1. נגד המבקש הוגש ביום 20.8.2015 כתב אישום המייחס לו שלושה אישומים בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); תקיפה סתם בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בנסיבות סעיף 382(ב) לחוק; והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק. לפי האישום הראשון, ביום 14.8.2015 איים המבקש על אשתו (להלן: המתלוננת) שיפגע בגופה שלא כדין במטרה להפחידה תוך שהוא מאיים גם לפגוע בילדיהם הקטינים. מאוחר יותר באותו יום הצית המבקש פרטי לבוש של המתלוננת ומגבת ואיים כי ישרוף שניים מילדיהם. כמה שעות לאחר מכן, בעוד שהמבקש עומד עם מצית דלוק ומאיים על המתלוננת שהיא לא תינצל ממנו, היכה המבקש את המתלוננת

בראשה באמצעות ספל, שלאחר מכן ניפץ וגרם בכך להיזק לרכוש במזיד. לפי האישום השני, כשנתיים טרם האירועים שתוארו לעיל היכה המבקש את המתלוננת באמצעות קולב בכל חלקי גופה, החל לחנוק אותה והכניס את אצבעותיו לעיניה. בהמשך איים על המתלוננת שיפגע בגופה שלא כדין תוך שהוא מאיים לפגוע בבנם התינוק. על פי האישום השלישי, כשלושה חודשים טרם האירועים מיום 14.8.2015 איים המבקש על המתלוננת שיפגע בגופה שלא כדין ודחף עליה שולחן שפגע ברגלה. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים נגדו.

2. בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' שניידר) הורה ביום 20.8.2015 על שחרור המבקש למעצר בית מלא בביתו של מפקח שהוצע על ידו, בכפוף להפקדת ערבויות ולאיסור יצירת קשר עם המתלוננת. כמו כן, נקבע כי שירות המבחן יגיש תסקיר מעצר בעניינו של המבקש בתוך 21 יום. בהחלטתו ציין בית משפט השלום כי במהלך הדיון "חזרה בה המתלוננת למעשה מהאמור בתלונה והצטרפה לעמדת ב"כ המשיב כי על המשיב לקבל עזרה בעניין חיי הנישואין שלו".

3. המשיבה עררה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בירושלים באותו יום. בית המשפט המחוזי (כב' השופט ע' כהן) קיבל את הערר - גם כן באותו יום. נקבע כי בא כוח המבקש הודה בקיומן של ראיות לכאורה נגד המבקש; כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית בעניינו; כי המיוחס לו בכתב האישום מצביע על מסוכנות; וכי לא היה מקום להורות על שחרורו לחלופת מעצר טרם שעמד לפני בית המשפט תסקיר של שירות המבחן שיבחן את מסוכנותו, את חלופות המעצר המוצעות ואת התאמתם של המפקחים המוצעים. משכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצר המבקש עד להחלטה אחרת ועל הגשת תסקיר שיתייחס לקיומה של חלופת מעצר בעניינו.

4. מכאן הבקשה שלפניי, שבמסגרתה נטען כי שגה בית המשפט המחוזי שהורה על מעצר המבקש עד לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו, חרף העובדה שבית משפט השלום סבר כי ניתן לשחררו למעצר בית בכפוף לתנאים האמורים עוד קודם לכן; וכי לא הייתה עילה להתערב בהחלטת בית משפט השלום. המבקש מוסיף כי המתלוננת עצמה ביקשה - הן בדיון בבית משפט השלום, הן בדיון בבית המשפט המחוזי - שהמבקש ישוחרר וישוב לביתם וכי היא אינה חוששת מפניו; וכי המשיבה לא מצאה לחקור את המפקח שהוצע ובכך הצהירה למעשה שהוא אמין וכי חלופת המעצר תסכון.

5. לאחר שעיינתי בבקשה, מצאתי כי דינה להידחות. אמת המידה למתן רשות לערור לבית משפט זה על החלטה של בית משפט מחוזי לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 הינה מצמצמת, ודומה במהותה לאמת המידה הנוהגת למתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" בדין האזרחי (ראו בש"פ 661/15 אסייג נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (27.1.2015)), שלפיה רשות כאמור תינתן רק במקרים שבהם עולה שאלה משפטית עקרונית החורגת מהעניין הקונקרטי, או מקום שבו נוכח בית המשפט כי מתקיימות נסיבות מיוחדות, ובפרט במקרים בהם קם חשש לפגיעה בלתי מידתית בזכות לחירות (ראו: בש"פ 5732/15 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.8.2015); בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל, פסקאות 6-7 (17.4.2011)). המקרה שלפניי אינו בא בקהלם של מקרים אלה שכן המבקש לא הצביע על כל שאלה רחבה החורגת מנסיבות המקרה הפרטניות. כך, עיקר טענות המבקש מופנות לקביעות הקונקרטיות של בית המשפט המחוזי בנוגע למסוכנותו; הצהרותיה של המתלוננת בעת הדיונים שהתקיימו בערכאות הקודמות; ואמינות המפקחים שהוצעו לחלופת המעצר. טענות אלו נטועות בגדרי נסיבות המקרה הקונקרטי, ואינן מקימות עילה למתן רשות כאמור. אף איני סבור כי מתקיימות בעניינו של המבקש נסיבות מיוחדות המקימות עילה ליתן רשות לערור, מה גם שהחלטת בית המשפט המחוזי אינה בבחינת "סוף פסוק" בנושא המעצר עד תום ההליכים שיוכל להתברר לאחר שיוכן תסקיר מבחן.

הבקשה למתן רשות לערור נדחית אפוא.

ניתנה היום, י' באלול התשע"ה (25.8.2015).

ש ו פ ט
